

Слугата отговори съ клюване на главъ, споредъ неизмѣнный си обычай, а возатайтъ комай полудѣлъ отъ безмѣрный страхъ, заби кървавыгъ коленца на шиповетъ си въ ребрата на коня върху който бѣ възсѣдѣлъ, а въ сщщото врѣме наюри другыгъ три съ силно истаганіе на бича.

Коніетъ раздразненъ отъ болкѣ рипнахъ или по-добрь втурнахъ ся напредъ, и коляската взе да търчи по отводный пѣтъ, като мълніето и свистеніето на буржтъ, дѣто споредъ както ся виждаше щеше когато и да е да ся случи. Но за врѣме нищо таквозъ не ся случи, защото слѣдъ нѣколко минуть припканіе, мечтателно каквото онова на Ленора въ твореніето на Бюргера, коляската ся истърколи на по-равна и по-безопаснѣ площъ.

Но коніетъ вярвѣхъ силно и лѣтваніето нѣма никакъ не бѣ ся спрѣло. Отъ желѣзныгъ обрѣчи на колелата, които ся блѣскахъ отъ дребныгъ камъне по пѣтътъ, истакахъ искры свѣтлывы; коляската подскачаше по калдарѣтъ и ся изгубваше въ дълбокий мракъ като неподѣтъ призракъ, а возатайтъ сега вече като заспалъ на коня, о грывѣкъ на който ся държеше съ двѣ рѣцѣ, сѣкаше че бѣ оставилъ бездыханенъ, и струваше му ся че е играчка на нѣкоя вѣкъ или на страшенъ каракончу. Колкото за пѣтъника който наричахъ *господарь-рыцарь*, и който обуряваше животытъ си съ наудничаво твърдоглавство, той бѣ отворилъ исецѣло завѣсытъ на коляскатъ, и бѣше прѣсочилъ голѣтъ си главъ на студеныгъ нападенія на буржтъ, та поемаше досыта влажныйтъ силенъ вѣтеръ придруженъ отъ дѣждъ, който го шибахъ по лицето, и виждаше ся като да смъркаше прѣвъ всичыгъ си порозы на слаженіето на скороходството.